

[Ellen Strange Petersen.]
forsørgere. De kan jo have det vanskeligt nok endda.

Vi finder det ligeledes rimeligt, at tilflyttere fra udlandet og fra søfartstjeneste får mulighed for opsparingsindskud i stedet for tillægsskat.

Men når dette er sagt, vil jeg gerne på min gruppes vegne understrege, at vor tilslutning til lovændringerne ikke må opfattes som sympati for denne lov. Vi mener fortsat, at den bør ophæves.

Det er rigtigt, at mange unge i dag har en betydelig indtægt, og at man på restaurationer og forlystelsessteder kan finde beviser på, at et stort antal unge ikke bruger de indtjente penge alt for fornuftigt. Men vi tror ikke på, at staten med succes kan optræde som barnepige og opdrager. Det er en opgave, der tilkommer hjemmene. Talrige unge, der bor hjemme, betaler utvivlsomt for lidt for opholdet og bruger for mange lomme penge, men det står jo ikke i vor magt at lovgive for dette forhold. Det er et problem, som må klares forældre og børn imellem.

Men i øvrigt er vilkårene jo langtfra ens for alle unge. En lov af denne karakter, der tvinger en større gruppe til enten at spare i et vist åremål eller at betale strafgebyr til staten, får meget let præg af vilkårlighed. Den rammer i flæng. Nu har man — hvad de foreliggende forslag til ændringer beviser — fundet et par urimeligheder i loven, der skal rettes og bliver rettet, men hvem siger, at der ikke er andre grupper unge, som også bliver forkert behandlet med denne tvangsopsparingsordning. Det kan vel tænkes, at der er unge, som har fornuftige formål at bruge deres penge til. Der kan være unge, som f. eks. støtter deres forældre eller søskende uden at være forsørgere i skatte-lovens forstand, eller der kan være studerende, som har arbejdsindtægt i en vis periode. Vi finder, at loven er et forkasteligt indgreb i den personlige frihed. Opsparing, og ikke mindst opsparing i de unge år, er en glimrende ting, men det kan ikke være lovgivningens opgave med mere eller mindre sindrige bestemmelser at prøve at tvinge folk til opsparing i opdragelsesøjemed. Og det må jo være opdragelse, man har til hensigt med loven, for ret meget skæpper den ikke i statskassen.

En anden af vore indvendinger imod den er, at den nærmest er latterlig dyr i administration. Det viser sig her som på så mange andre måder, at staten er den dyreste barnepige, man kan have.

Jeg vil gerne have lov at fremdrage et konkret eksempel fra min gamle hjemby Kolding.

Det er en opgørelse for skatteåret 1958-59, det første år, loven var i kraft, og det eneste, man endnu har opgørelse for. Af byens godt 16 000 skatteydere var der 418 unge, som fik besked om, at de enten skulle opspare 105 000 kr. tilsammen eller svare 26 000 kr. i ekstra skat. 70 udgik af ordningen af forskellige årsager, hovedsagelig på grund af indgåelse af ægteskab. Tilbage var så 348. Af disse valgte 219 at spare op, de øvrige 129 kom til at betale i alt 7 500 kr. i tillægsskat.

Den 12. januar i år kom der et cirkulære, hvori det meddeltes, at der tilkom Kolding kommune et vederlag på 14 kr. for hver person, der skulle svare tillægsskat, og 7 kr. for hver person, der sparede op i henhold til denne lov. Kolding fik på denne måde 4 100 kr. i administration af de 7 500 kr., som staten fik ind på denne måde. Det er 55 pct. til de kommunale administrationsomkostninger, hvortil så kommer den udgift, staten selv måtte have med indsamlingen af pengene fra kommunerne og fordelingen af administrationsgebyrerne. Stort set kan man vist rolig sige, at denne tillægsskat ædes op af administration. Os forekommer det at være et temmelig uhyrligt eksempel på, hvor lidt gavn og hvor megen skade der kan gøres med alt for indviklet skatte-lovgivning.

Selv om der kan være enighed om de foreslåede ændringer, vi behandler i dag, vil vi gerne have dem nøjere gennemgået i et udvalg. Der kan så forhåbentlig blive lejlighed til at se på, hvad loven har indbragt, og hvad den har kostet i administration i hele landet.

Axel Sørensen: På det radikale venstres vegne skal jeg anbefale det foreliggende lovforslag. Forslaget udviser imødekommenhed over for de unge skatteydere, for det første over for de unge under 25 år, som ikke har kunnet få en tidligere indbetalt ungdomsopsparing frigivet, før de havde